

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Forslagsstillerne finder, at nedennævnte elementer skal indgå med stor vægt i dansk udlændingepolitik:

- Hovedindsatsen over for flygtningeproblemer skal ydes så nært som muligt det sted, problemerne opstår. Derved kan Danmark hjælpe langt flere mennesker i nød for de midler, der er til rådighed, end man gør i dag.
- Indvandrerstoppet fra 1973 skal være reelt. Derfor skal flygtninge ikke gøres til indvandrere, og retskravet på familiesammenføringer for indvandrere skal afskaffes.
- Der skal stilles klare krav til de udlændinge, der i en kortere eller længere årrække skal være en del af det danske samfund.
- Kriminelle asylansøgere og udlændinge med opholdstilladelse skal udvises hurtigere og i langt større omfang end i dag.
- Sagsbehandlingstiden for asylansøgere skal være langt hurtigere.
- Alle indgåede internationale konventioner og aftaler skal nøje overholdes.

Udlændingeområdet vil i de kommende år blive en af de største udfordringer for den vestlige verden. Der er således i løbet af de sidste ti år sket en eksplosion i antallet af asylansøgere i Vesteuropa.

For to år siden modtog Danmark knap 5.000 asylansøgere. I 1992 var tallet knap 14.000, og i år bliver det ca. 18.000. I begyndelsen af 1992 havde vi 28 asylcentre. I november 1993 er vi nået op på 133 centre. Altså næsten en 5-dobling på knap 2 år.

Det indvandrerstop, der med bred politisk opbakning blev vedtaget i 1973, er reelt gennemhullet. De eksisterende familiesammenføringsregler medfører nemlig, at ca. 8.000 nye udlændinge kommer til Danmark hvert år. Det skal i denne sammenhæng nævnes, at af de 5.215 opholdstilladelser, der i 1992 blev meddelt ægtefæller til herboende, blev de 2.941 givet i tilfælde, hvor den herboende, med hvem der var

søgt om familiesammenføring, var en dansk eller nordisk statsborger.

Det samlede antal udlændinge i Danmark, altså personer, der ikke er danske statsborgere, er næsten fordoblet i løbet af de sidste 10 år. Fra 102.000 i 1982 til ca. 200.000 i dag.

Umiddelbart skulle man forvente, at de fleste af disse ikkedanske statsborgere kom fra vore nabolande her i Norden eller fra de øvrige 11 EF-lande. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Faktisk bor der langt færre statsborgere i Danmark fra nordiske lande og EF end fra mere fjerne lande som f.eks. Tyrkiet, eks-Jugoslavien, Iran og Pakistan. Og udviklingen viser en kraftig forstærkning af denne tendens, først og fremmest i kraft af vores meget liberale familiesammenføringsregler.

Samtidig har vi i de vesteuropæiske lande set en tydelig tendens til, at færre og færre af de mennesker, der søger om asyl, opfylder flygtningekonventionens betingelser for at få det. Mens anerkendelsesprocenten i Danmark tidligere lå på ca. 70 til 80, er den nu faldet til omkring 30.

Det betyder, at det store flertal af alle de asylansøgere, der hvert år kommer til Danmark og tilbringer mange måneder eller år i danske asylcentre, ikke er flygtninge. De medvirker alene til at beslaglægge hundredvis af millioner kroner, som med langt større effekt kunne have været anvendt dér, hvor flytningproblemerne opstår og dér have hjulpet 5 eller 10 gange så mange mennesker.

Forslagsstillerne finder denne udvikling urovækkende og har derfor udarbejdet dette beslutningsforslag. Der er behov for en samordnet og langsigtet udlændingepolitik, som gør afgørende op med de senere års udvikling, hvor alt for mange indvandrere med for svage forudsætninger er kommet til Danmark først og fremmest på grund af retskravet ved familiesammenføringer. Dette retskrav har betydet, at for mange tilflyttede udlændinge er endt i gruppen af sociale tabere.